

Định kiến xã hội

“Một nách hai con như ông chó nó thêm để ý, đứa nào chịu theo chắc cũng là loại chẳng ra gì.”

Con em tôi buông đũa ngẩng lên phán một câu xanh rờn, hùa theo nó là ánh mắt đồng cảm cùng với nụ cười mỉa mai của bố khi nhìn về phía tôi.

“Được! Cứ chờ xem.” Tôi không nói không rằng bỏ bát đứng dậy lặng lẽ đi lên gác ngồi đó vẫn vợ suy nghĩ.

Rồi ngày ấy cũng đến. Tôi quen nàng rất tình cờ trong một buổi sinh nhật của thằng em kết thân từ hồi còn mặc quần thủng đít chơi bi đánh đáo. Nàng bước vào phòng cùng ba cô gái trẻ nữa, căn phòng dường như bừng sáng. Nàng giống như một thỏi nam châm vạn năng thu hút mọi ánh nhìn, những con mắt trầm trồ hau háu của đám thanh niên càng làm tăng thêm vẻ diễm lệ của má núm hồng phai trong căn phòng lập lòe đèn màu cùng những ánh chớp laze loang loáng quét.

Tôi không thích kiểu đó. Tôi kỳ thị thói quen hùa theo số đông tán thán một nhan sắc trong lần đầu gặp gỡ. Lòng tự tôn của thằng đàn ông đã từng một lần đổ vỡ không cho phép tôi tự hạ thấp bản thân mình.

Mặc cho đám bạn lả lơi lôi kéo, bia bọt chúc tụng làm quen với giai nhân. Tôi một mình cầm mic ngheu ngao những câu hát quen thuộc trong bài hát “CÓ ANH Ở ĐÂY RỒI.” Tôi hát khá tốt và đã từng kiếm tiền từ việc ấy. Nếu tôi có vẻ ngoài của Lam Trường cộng với một bầu sô cỡ Huy Tuấn thì giờ này chắc cũng không ngồi lọ mọ viết lách. Tất nhiên mọi thứ chỉ tồn tại ở chữ “NẾU.”

Nàng ngơ ngẩn lắng nghe cho đến những câu hát cuối cùng rồi thản nhiên lách người né tránh đám đông chìa cốc bia ra trước mặt tôi. Nụ cười chắc có lẽ chưa bao giờ rạng rỡ, tinh khôi hơn thế.

Hôm ấy nàng say, say ngất ngưỡng, say quên trời đất báo hại tôi phải tắt tả khăn ướt, đá lạnh phục dịch suốt đêm. Tờ mờ sáng nàng lồm cồm bò dậy bỏ ra ngoài cầu thang một mình vẫn vợ, chống cằm suy nghĩ. Bên trong đám bạn

vẫn quay cuồng đếm từng nốt nhạc, giây phút thăng hoa tựa như mới bắt đầu.

“Sao em ngồi đây?” Tôi hỏi.

“Anh biết vì sao em say không?” Nàng trả lời bằng một câu hỏi khác, đôi mắt mơ hồ trông rất mờ lung.

Tôi vò đầu bối rối chưa tìm được câu trả lời khả dĩ chợt thấy giọt ngấn, giọt dài lăn qua vòng cầu má núm. Nàng gục mặt xuống, đôi bờ vai rung rung, những tiếng nấc nhẹ bật lên từng hồi nâng nâng theo dòng cảm xúc. Nàng cần một bờ vai, một bờ vai đủ đầy cho tất cả. Và tôi đã đáp ứng, mọi lời động viên an ủi bỗng dừng trở lên vô nghĩa.

Nàng òa lên khóc giống như trẻ con dỗ mãi không nín, những giọt nước mắt nóng hổi làm ướt nhòe cả vai áo. Trong tiếng thốn thức ngắt quãng tôi cố gắng lắm mới lờ mờ hiểu được: nàng vì một người thân mà thiếu nợ ai đó, số tiền khá lớn không có khả năng thanh toán. Người ta dọa sớm mai sẽ đến chỗ làm việc tố cáo, bôi nhọ. Vì thế mà nàng buồn, nàng phó mặc, nàng muốn say cho quên đi tất cả. Nàng còn chốt một câu “nếu ai có thể giúp nàng, nàng sẽ mãi mãi không quên.”

Đã từ lâu lắm tôi luôn ý thức được câu nói “đã giúp người thì đừng bao giờ kể công ơn.” Đó là một trong những giáo lý của nhà Phật. Đôi vai gầy nhỏ bé kia đã quá tải vì bị đè nén vô vàn nhiều sức nặng (theo như lời nàng kể.) Ngay lúc ấy tôi chợt nhận ra: mình không thể khoanh tay. Tôi và nàng từ biệt nhau lúc trời tảng sáng cùng một lời hẹn gửi gắm bao nhiêu hy vọng từ trong ánh mắt dịu dàng rất đỗi chứa chan.

Ngày hôm sau tôi chìm trong trần trở suy tư, những câu hỏi đan xen giằng xé. “Giúp hay không giúp? Liệu mình có quá mù quáng chỉ vì một người mới quen?” Điện thoại lúc nào cũng nóng ran. Ở sms thứ 99 hiện lên dòng chữ. “Anh ơi cứu em!!!”

Ánh mắt ấy, nụ cười ấy giống như ma lực trói buộc khiến tôi không thể nào thoát ra sau cùng dứt khoát dắt xe ra đường nhắm tiệm cầm đồ thẳng tiến. Ngoài trời mưa như trút nước.

Tôi yêu nàng lúc nào chẳng rõ còn nàng có yêu tôi hay không thì chỉ có nàng

mới có câu trả lời chính xác nhất. Nàng kém tôi một giáp có lẽ, lần thứ hai gặp gỡ đã trao nhau nụ hôn nồng nàn, nóng bỏng. Tôi về nhà còn ngỡ nằm mơ. “Sét đánh hay sao mà nhanh thế nhỉ?”

Lần gặp nhau tiếp theo hoàn cảnh đưa đẩy khiến tôi và nàng cùng một cặp đôi nữa vào trong nhà nghỉ. Lúc vào thì vô tư chọn phòng tập thể song đôi kia cứ quần chặt lấy nhau, hoạt rầm rầm như bắt trộm. Tôi và nàng bên này nằm im thờ đều nghe ngóng. Quá nửa đêm bọn kia mệt quá thiếp đi tôi mới mò mẫm tuần hành. Nàng lạnh lùng giật tay ra buông lời ráo hoảnh.

“Mong anh hãy tôn trọng em!”

“Tôn trọng thì ở mẹ nhà cho xong, vào đây bắt nằm cạnh khác nào hành xác.” Tôi nghĩ thế nhưng nào dám nói còn vờ vịt dối xoay lưng lại ngủ. Mà tôi ngủ thật, nằm vắt lưỡi mất hơn một tiếng vì chênh choáng hơi men. Lúc tỉnh dậy thấy nàng vẫn xoay lưng lại, tôi nằm im băng khuâng suy nghĩ.

“Mình mà làm tới khéo lại lu loa lên là sở Khanh nhưng nếu không làm biết đâu lại đồn đoán là thằng này có vấn đề về sinh lý. Phụ nữ là thế, lúc đầu phải vờ vịt làm ra vẻ ta đây không phải loại đàn bà dễ dãi. Thử kiên nhẫn chút xem sao.”

“Em chưa ngủ ah?” Thấy nàng cựa mình tôi rí tai khe khẽ hỏi.

“Em lo lắng không ngủ được.” Nàng trả lời giọng buồn thiu.

“Lại có việc gì sao?” Tôi gắng hỏi.

“Còn nợ mấy triệu nữa mai người ta đến đòi anh ạ!” Nàng trả lời vẻ cực kỳ thành khẩn.

“Thôi để anh lo!” Tôi rối trí mà trả lời bừa bởi suy nghĩ của tôi đang đặt ở nơi khác. Đang lúc nước sôi lửa bỏng bỏ mẹ lên được còn tiền tiền nong nong sót hết cả ruột.

Lần này thì nàng nằm im mặc tôi hì hục kéo quần túm áo, ngay lúc chuẩn bị hành sự chẳng hiểu sao nàng lại lôi hạt dưa ra cắn.

“Này em! Không thể ngừng cắn hạt dưa được sao?” Tôi tỏ ra ngạc nhiên.

“Em cần hạt dưa quen rồi, anh làm gì cứ làm đi!” Nàng tông tộc trả lời rất hồn nhiên.

Những tiếng tanh tách khiến tôi không sao tập trung được, toàn thân ỉu rũ chán chường. Mọi xúc cảm dường như bay biến. Tôi thiếu não vật ra giường xoay lưng ngủ. Lần này thì ngủ thật, một mạch tới sáng.

Một tối sực sùi mưa nàng rủ tôi đi mua điện thoại nhưng lại bảo là còn thiếu mấy triệu. Tôi cắn răng mang hết tiền ăn trong tháng dắt trong người hăm hờ dắt xe ra. Vừa gặp nhau bỗng nàng nổi hứng rủ đi nhà nghỉ trước rồi mới mua điện thoại sau. Tôi tất nhiên là gật gù như bồ củi.

Bên trong nhà nghỉ ngay khi nàng đi tắm tôi bí mật dốc hết hạt dưa trong túi đổ ra cửa sổ. Nàng tung tẩy ngã ra giường nằm chờ đợi, lúc đến giờ hành sự còn với tay lấy túi lục tìm gì đó mà không hề biết rằng tôi đang cố giấu nụ cười hả hê trong lòng.

Toàn thân trắng bóc nõn nà, mùi da thịt quyến vào nhau ngây ngất. Mọi thủ tục từ A đến Y đã nhuyễn chỉ còn chờ Z là thăng hoa. Đột nhiên một tờ báo to tướng chình ình trước mặt, choán hết cả tầm nhìn. Thật không hiểu nổi giờ này nàng còn tâm trí mà đọc báo kể cũng lạ.

“Này em không thể bỏ tờ báo ra được ah?” Tôi gần như gất lên.

“Anh làm gì làm đi, cứ mặc kệ em.” Nàng tỉnh bơ trả lời.

Làm thế đích nào được khi ngay mục tin buồn trước mặt. Một đám ma nào đó chẳng biết đã chết từ đời tám hoánh nào được in trang trọng ngay trên mặt báo.

Tôi chán chường vật ra bên cạnh nàng cũng chẳng thèm để ý đến khi đọc gần hết tờ báo mới giục ra về. Tất nhiên nàng làm sao mà có thể quên mục đích chính của ngày hôm đó.

Một lần khác nàng nhắn tin rủ tôi đi xem máy tính bảng ở một cửa hàng FPT. Nghe nàng nói thì người ta mới khai trương đang đặc biệt giảm giá. Tôi viện cớ bận đi làm dù ngồi chết dí ở nhà chơi cá ngựa với con. Tôi đoán chắc nàng

thất vọng lắm.

Rồi đến một buổi tối đẹp trời lãng mạn, tôi tựa vai nàng thành thật tâm sự về cuộc sống, kể về nỗi vất vả khi phải gắng gượng chăm sóc hai cô con gái. Nàng cũng cảm thông lắm lắm, an ủi động viên những lời chân thành tha thiết. Trước khi chia tay còn đặt lên môi một nụ hôn ngọt ngào, say đắm.

Từ sau buổi tối ngọt ngào đó điện thoại nàng luôn đặt trong tình trạng thuê bao. Tôi cứ một phút cầm máy lên đủ mười tám lần cũng không thấy một dòng tin nhắn hay cuộc gọi nhớ của số điện thoại thân quen. Nhiều đêm mắt nhắm mắt mở giật mình tỉnh giấc cố ngó vào màn hình chờ đợi vào một điều kỳ diệu xảy ra. Chắc ai đó sẽ về...

Có lẽ cô em tôi nói đúng. Định kiến xã hội với một người đàn ông một nách hai con chắc không thể nào phá bỏ. Bức tường vô hình ấy luôn là thứ ngăn trở những người phụ nữ khác chân thành, nghiêm túc đến với tôi. Và tôi dần mất niềm tin vào đàn bà...

Tôi rất vui vẻ, cười nói: “VẬY anh nói xem, thế nào là tình yêu?”

Chung Nguyên: “Tình yêu chính là, hận không thể cùng em hợp hai làm một.” =))

Người không vào địa ngục thì ai vào - Tửu Tiểu Thất

“Một nách hai con như ông chó nó thềm để ý, đứa nào chịu theo chắc cũng là loại chẳng ra gì.”

Con em tôi buông đứa ngẩng lên phán một câu xanh rờn, hùa theo nó là ánh mắt đồng cảm cùng với nụ cười mỉa mai của bố khi nhìn về phía tôi.

“Được! Cứ chờ xem.” Tôi không nói không rằng bỏ bát đứng dậy lặng lẽ đi lên gác ngồi đó vẫn vợ suy nghĩ.

Rồi ngày ấy cũng đến. Tôi quen nàng rất tình cờ trong một buổi sinh nhật của

thằng em kết thân từ hồi còn mặc quần thùng dít chơi bi đánh đáo. Nàng bước vào phòng cùng ba cô gái trẻ nữa, căn phòng dường như bừng sáng. Nàng giống như một thổi nam châm vạn năng thu hút mọi ánh nhìn, những con mắt trầm trồ hau háu của đám thanh niên càng làm tăng thêm vẻ diễm lệ của má núm hồng phai trong căn phòng lập lòe đèn màu cùng những ánh chớp laze loang loáng quét.

Tôi không thích kiểu đó. Tôi kỳ thị thói quen hòa theo số đông tán thán một nhan sắc trong lần đầu gặp gỡ. Lòng tự tôn của thằng đàn ông đã từng một lần đổ vỡ không cho phép tôi tự hạ thấp bản thân mình.

Mặc cho đám bạn lả lơi lôi kéo, bia bọt chúc tụng làm quen với giai nhân. Tôi một mình cầm mic ngheu ngao những câu hát quen thuộc trong bài hát “CÓ ANH Ở ĐÂY RỒI.” Tôi hát khá tốt và đã từng kiếm tiền từ việc ấy. Nếu tôi có vẻ ngoài của Lam Trường cộng với một bầu sô cỡ Huy Tuấn thì giờ này chắc cũng không ngồi lọ mọ viết lách. Tất nhiên mọi thứ chỉ tồn tại ở chữ “NẾU.”

Nàng ngơ ngẩn lắng nghe cho đến những câu hát cuối cùng rồi thản nhiên lách người né tránh đám đông chìa cốc bia ra trước mặt tôi. Nụ cười chắc có lẽ chưa bao giờ rạng rỡ, tinh khôi hơn thế.

Hôm ấy nàng say, say ngất ngưỡng, say quên trời đất báo hại tôi phải tắt tả khăn ướt, đá lạnh phục dịch suốt đêm. Tờ mờ sáng nàng lồm cồm bò dậy bỏ ra ngoài cầu thang một mình vẩn vơ, chống cằm suy nghĩ. Bên trong đám bạn vẫn quay cuồng đếm từng nốt nhạc, giây phút thăng hoa tựa như mới bắt đầu.

“Sao em ngồi đây?” Tôi hỏi.

“Anh biết vì sao em say không?” Nàng trả lời bằng một câu hỏi khác, đôi mắt mơ hồ trông rất mông lung.

Tôi vò đầu bối rối chưa tìm được câu trả lời khả dĩ chợt thấy giọt ngấn, giọt dài lăn qua vòng cầu má núm. Nàng gục mặt xuống, đôi bờ vai rung rung, những tiếng nấc nhẹ bật lên từng hồi nâng nâng theo dòng cảm xúc. Nàng cần một bờ vai, một bờ vai đủ đầy cho tất cả. Và tôi đã đáp ứng, mọi lời động viên an ủi bỗng dừng trở lên vô nghĩa.

Nàng òa lên khóc giống như trẻ con dỗ mãi không nín, những giọt nước mắt nóng hổi làm ướt nhòe cả vai áo. Trong tiếng thốn thức ngắt quãng tôi cố gắng lắm mới lờ mờ hiểu được: nàng vì một người thân mà thiếu nợ ai đó, số tiền khá lớn không có khả năng thanh toán. Người ta dọa sớm mai sẽ đến chỗ làm việc tố cáo, bôi nhọ. Vì thế mà nàng buồn, nàng phó mặc, nàng muốn say cho quên đi tất cả. Nàng còn chốt một câu “nếu ai có thể giúp nàng, nàng sẽ mãi mãi không quên.”

Đã từ lâu lắm tôi luôn ý thức được câu nói “đã giúp người thì đừng bao giờ kể công ơn.” Đó là một trong những giáo lý của nhà Phật. Đôi vai gầy nhỏ bé kia đã quá tải vì bị đè nén vô vàn nhiều sức nặng (theo như lời nàng kể.) Ngay lúc ấy tôi chợt nhận ra: mình không thể khoanh tay. Tôi và nàng từ biệt nhau lúc trời tảng sáng cùng một lời hẹn gửi gắm bao nhiêu hy vọng từ trong ánh mắt dịu dàng rất đỗi chứa chan.

Ngày hôm sau tôi chìm trong trần trở suy tư, những câu hỏi đan xen giằng xé. “Giúp hay không giúp? Liệu mình có quá mù quáng chỉ vì một người mới quen?” Điện thoại lúc nào cũng nóng ran. Ở sms thứ 99 hiện lên dòng chữ. “Anh ơi cứu em!!!”

Ánh mắt ấy, nụ cười ấy giống như ma lực trói buộc khiến tôi không thể nào thoát ra sau cùng dứt khoát dắt xe ra đường nhắm tiệm cầm đồ thẳng tiến. Ngoài trời mưa như trút nước.

Tôi yêu nàng lúc nào chẳng rõ còn nàng có yêu tôi hay không thì chỉ có nàng mới có câu trả lời chính xác nhất. Nàng kém tôi một giáp có lẽ, lần thứ hai gặp gỡ đã trao nhau nụ hôn nồng nàn, nóng bỏng. Tôi về nhà còn ngỡ nằm mơ. “Sét đánh hay sao mà nhanh thế nhỉ?”

Lần gặp nhau tiếp theo hoàn cảnh đưa đẩy khiến tôi và nàng cùng một cặp đôi nữa vào trong nhà nghỉ. Lúc vào thì vô tư chọn phòng tập thể song đôi kia cứ quăn chặt lấy nhau, hoạt rầm rầm như bắt trộm. Tôi và nàng bên này nằm im thờ đều nghe ngóng. Quá nửa đêm bọn kia mệt quá thiếp đi tôi mới mò mẫm tuần hành. Nàng lạnh lùng giật tay ra buông lời ráo hoảnh.

“Mong anh hãy tôn trọng em!”

“Tôn trọng thì ở mẹ nhà cho xong, vào đây bắt nằm cạnh khác nào hành xác.”

Tôi nghĩ thế nhưng nào dám nói còn vờ vịt dối xoay lưng lại ngủ. Mà tôi ngủ thật, nằm vắt lưỡii mất hơn một tiếng vì chênh choáng hơi men. Lúc tỉnh dậy thấy nàng vẫn xoay lưng lại, tôi nằm im băng khuâng suy nghĩ.

“Mình mà làm tới khéo lại lu loa lên là sở Khanh nhưng nếu không làm biết đâu lại đồn đoán là thằng này có vấn đề về sinh lý. Phụ nữ là thế, lúc đầu phải vờ vịt làm ra vẻ ta đây không phải loại đàn bà dễ dãi. Thử kiên nhẫn chút xem sao.”

“Em chưa ngủ ah?” Thấy nàng cựa mình tôi rí tai khe khẽ hỏi.

“Em lo lắng không ngủ được.” Nàng trả lời giọng buồn thiu.

“Lại có việc gì sao?” Tôi gắng hỏi.

“Còn nợ mấy triệu nữa mai người ta đến đòi anh ạ!” Nàng trả lời vẻ cực kỳ thành khẩn.

“Thôi để anh lo!” Tôi rối trí mà trả lời bừa bởi suy nghĩ của tôi đang đặt ở nơi khác. Đang lúc nước sôi lửa bỏng bỏ mẹ lên được còn tiền tiền nong nong sót hết cả ruột.

Lần này thì nàng nằm im mặc tôi hì hục kéo quần tùm áo, ngay lúc chuẩn bị hành sự chẳng hiểu sao nàng lại lôi hạt dưa ra cắn.

“Này em! Không thể ngừng cắn hạt dưa được sao?” Tôi tỏ ra ngạc nhiên.

“Em cắn hạt dưa quen rồi, anh làm gì cứ làm đi!” Nàng tông tộc trả lời rất hồn nhiên.

Những tiếng tanh tách khiến tôi không sao tập trung được, toàn thân ử rử chán chường. Mọi xúc cảm dường như bay biến. Tôi thiếu não vật ra giường xoay lưng ngủ. Lần này thì ngủ thật, một mạch tới sáng.

Một tối sứt sùi mưa nàng rủ tôi đi mua điện thoại nhưng lại bảo là còn thiếu mấy triệu. Tôi cắn răng mang hết tiền ăn trong tháng dắt trong người hăm hở dắt xe ra. Vừa gặp nhau bỗng nàng nổi hứng rủ đi nhà nghỉ trước rồi mới mua điện thoại sau. Tôi tất nhiên là gật gù như bố củi.

Bên trong nhà nghỉ ngay khi nàng đi tắm tôi bí mật dốc hết hạt dưa trong túi đổ ra cửa sổ. Nàng tung tẩy ngã ra giường nằm chờ đợi, lúc đến giờ hành sự còn với tay lấy túi lục tìm gì đó mà không hề biết rằng tôi đang cố giấu nụ cười hả hê trong lòng.

Toàn thân trắng bóc nõn nà, mùi da thịt quyến vào nhau ngây ngất. Mọi thủ tục từ A đến Y đã nhuyễn chỉ còn chờ Z là thăng hoa. Đột nhiên một tờ báo to tướng chình ình trước mặt, choán hết cả tầm nhìn. Thật không hiểu nổi giờ này nàng còn tâm trí mà đọc báo kể cũng lạ.

“Này em không thể bỏ tờ báo ra được ah?” Tôi gần như gắt lên.

“Anh làm gì làm đi, cứ mặc kệ em.” Nàng tỉnh bơ trả lời.

Làm thế đích nào được khi ngay mục tin buồn trước mặt. Một đám ma nào đó chẳng biết đã chết từ đời tám hoánh nào được in trang trọng ngay trên mặt báo.

Tôi chán chường vật ra bên cạnh nàng cũng chẳng thèm để ý đến khi đọc gần hết tờ báo mới giục ra về. Tất nhiên nàng làm sao mà có thể quên mục đích chính của ngày hôm đó.

Một lần khác nàng nhắn tin rủ tôi đi xem máy tính bảng ở một cửa hàng FPT. Nghe nàng nói thì người ta mới khai trương đang đặc biệt giảm giá. Tôi viện cớ bận đi làm dù ngồi chết dí ở nhà chơi cá ngựa với con. Tôi đoán chắc nàng thất vọng lắm.

Rồi đến một buổi tối đẹp trời lãng mạn, tôi tựa vai nàng thành thật tâm sự về cuộc sống, kể về nỗi vất vả khi phải gồng gượng chăm sóc hai cô con gái. Nàng cũng cảm thông lắm lắm, an ủi động viên những lời chân thành tha thiết. Trước khi chia tay còn đặt lên môi một nụ hôn ngọt ngào, say đắm.

Từ sau buổi tối ngọt ngào đó điện thoại nàng luôn đặt trong tình trạng thuê bao. Tôi cứ một phút cầm máy lên đủ mười tám lần cũng không thấy một dòng tin nhắn hay cuộc gọi nhớ của số điện thoại thân quen. Nhiều đêm mắt nhắm mắt mở giật mình tỉnh giấc cố ngó vào màn hình chờ đợi vào một điều kỳ diệu xảy ra. Chắc ai đó sẽ về...

Có lẽ cô em tôi nói đúng. Định kiến xã hội với một người đàn ông một nách hai con chắc không thể nào phá bỏ. Bức tường vô hình ấy luôn là thứ ngăn trở những người phụ nữ khác chân thành, nghiêm túc đến với tôi. Và tôi dần mất niềm tin vào đàn bà...

Tôi rất vui vẻ, cười nói: “Vậy anh nói xem, thế nào là tình yêu?”

Chung Nguyên: “Tình yêu chính là, hận không thể cùng em hợp hai làm một.” =))

Người không vào địa ngục thì ai vào - Tửu Tiểu Thất